

Arrest

nr. 236 794 van 12 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LEGROS
Terhulpesteenweg 181/24
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, en X die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 14 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 november 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 15 januari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJINI, die *loco* advocaat P. LEGROS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 april 2012 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 juli 2013 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten met nummers 115 294 en 115 295 van 9 december 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 29 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Bij arresten met nummers 119 276 en 119 277 van 20 februari 2014 verwerpt de Raad de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 11 december 2013 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in. Op 16 april 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 november 2014 dienen verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 8 mei 2015 wordt deze aanvraag ten aanzien van verzoekers onontvankelijk verklaard en worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten met nummers 161 322, 161 323 en 161 324 en 161 325 van 3 februari 2016 verwerpt de Raad de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 13 juni 2018 dienen verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 29 november 2019 wordt deze aanvraag in hoofde van de eerste verzoeker onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.06.2018 werd ingediend door :

S., G. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

geboren te Aleppo op (...).1985

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS in haar beslissing dd. 17.07.2013 twijfels heeft geuit omtrent de voorgehouden Syrische nationaliteit van verzoeker. Betrokkene zou het CGVS niet hebben toegelaten om een correct zicht te krijgen op verzoeker zijn nationaliteit(en) en op zijn eventuele nood aan bescherming. Betrokkene was eveneens niet in staat om door middel van zijn verklaringen het CGVS een beeld te geven van zijn leven in Syrië, met name wat betreft zijn activiteiten en verblijfplaatsen, het land waarvan hij verklaart de nationaliteit te bezitten. Daarenboven zouden verzoeker zijn verklaringen betreffende de wijze van oproeping, de duur van de dienstplicht op het

moment van zijn oproeping, de consequenties van dienstweigering in Syrië en zijn verdere leven als dienstweigeraar in Syrië op een erg beperkte kennis van dit voor een jonge man uitermate belangrijk aspect van de Syrische samenleving. Betrokkene zou noch middels documenten, noch middels coherente en verifieerbare verklaringen enige controle betreffende de datum van zijn vertrek uit zijn land of gewoonlijke verblijfplaats, de door hem gebruikte documenten, zijn reisweg of de gebruikte vervoersmiddelen mogelijk maken. Het CGVS concludeerde vervolgens het volgende: "Wanneer u er tijdens het tweede gehoor op gewezen wordt dat het Commissariaat-generaal ernstige twijfels heeft over uw verblijfplaatsen en uw nationaliteit en uw toelating gevraagd wordt om bij de Libanese autoriteiten na te gaan of u daar een nationaliteitsaanvraag heeft ingediend of de Libanese nationaliteit bekomen heeft verklaart u dit niet te willen. Ook wanneer u er op gewezen wordt dat een weigering enkel meer twijfel doet ontstaan betreffende uw identiteit stelt u dat u de toestemming niet geeft en weigert u het voorgelegde document te ondertekenen (CGVS 01.07.2013, 7-8). Gezien bovenstaande vaststellingen moet er geconcludeerd worden dat u geen zicht biedt op uw nationaliteit(en), opeenvolgende verblijfplaatsen, en de afgelegde reisweg. Het is voor het CGVS ook niet mogelijk zich een correct beeld te vormen over uw ware identiteit en nationaliteit(en)."

Bovenstaande vaststellingen maken dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan betrokkene zijn beweerde Syrische nationaliteit.

Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene een individueel uittreksel van het Syrisch Burgerlijk Register voor. Echter dit document is geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de Syrische nationaliteit van betrokkene.

Betrokkene dient zijn werkelijke identiteit en nationaliteit te bewijzen en dient zich te richten tot de bevoegde ambassade van zijn land teneinde een document volgens de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b), zijnde een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart, te kunnen voorleggen. De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden wanneer iemands identiteit onzeker is (RVV nr. 4.623 nr. 10.12.2007).

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.
(...)"

Op 29 november 2019 wordt deze aanvraag in hoofde van tweede verzoekster en de kinderen onontvankelijk verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.06.2018 werd ingediend door :

W., R. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...)1987

Nationaliteit: Libanon

Wettelijke vertegenwoordigers van:

S., C. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...)2014 te Anderlecht

S., R. C. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...)2018 te Antwerpen

Nationaliteit: Onbepaald

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 11.12.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk één jaar en acht maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide kinderen in België geboren zijn en nog nooit in een ander land verbleven hebben. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers maakt het niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Libanon hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Libanon hun leerplicht niet zouden kunnen opstarten. Hoewel de kinderen niet in Libanon zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Libanon. Verzoeker heeft immers de Libanese nationaliteit en is in Libanon geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker haar kinderen tot op zekere hoogte de Arabische taal en Libanese cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkene haalt aan dat het onverantwoord zou zijn om haar te verplichten samen met zulke kleine kinderen terug te keren naar Libanon of Syrië waar zij in een hoogst onzekere situatie terecht zouden komen, zonder huis om naar terug te keren of middelen om in hun levensonderhoud te voorzien. De veiligheid, de gezondheid en het welbevinden van de kinderen zou hierdoor aan een ernstig risico onderworpen worden.

Allereerst dienen we op te merken dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de vermeende Syrische nationaliteit van de vader van de kinderen, dhr. S. G. (...) (zie beslissing CGVS d.d. 17.07.2013). Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar Syrië maar wel naar Libanon. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Libanon en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen huis of middelen zou hebben om in haar levensonderhoud te voorzien niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat de veiligheid, gezondheid en het welbevinden van haar kinderen in gevaar zou komen bij een terugkeer naar Libanon. Het gaat hier louter om de persoonlijke overtuiging van betrokkene niet om een vaststaand gegeven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor de veiligheid, gezondheid en welbevinden van haar kinderen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene wijst erop dat haar oudste kind schoolgaand is en dat een onderbreking van het schooljaar een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Echter, we stellen vast dat haar kind de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft en dat zijn scholing de kleuterklas betreft. De leerplicht van het kind start pas op 01.09.2020. De onderbreking van een jaar in de kleuterklas kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Evenmin vormt dit een ernstig nadeel. Het feit dat haar kind hier naar de kleuterschool gaat, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet wordt ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Het feit dat haar zoon hier sinds 07.11.2016 naar de kleuterschool gaat kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Hun zoon kan zijn leerplicht opstarten in het land van herkomst.

Betrokkenen wensen zich te beroepen op artikel 8 EVRM en stellen dat er geen betwisting kan zijn over het feit dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Een beslissing waardoor verzoekers genoodzaakt zouden worden, minstens tijdelijk, hun samenleven als gezin te beëindigen, komt volgens hen neer op een ongeoorloofde inmenging. Betrokkene wijzen er nogmaals op dat mijnheer de Syrische nationaliteit heeft en mevrouw de Libanese.

Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt en zoals duidelijk blijkt uit onze onontvankelijke beslissing inzake huidige aanvraag 9bis voor mijnheer, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de Syrische nationaliteit van mijnheer. Met dit element kan door onze diensten dan ook geen rekening gehouden worden daar het niet op de waarheid berust.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien wordt de bestaande gezinseenheid volledig behouden, er is geen sprake van een tijdelijke noodzaak om hun samenleven als gezin te beëindigen. Betrokkene toont niet aan dat zij haar gezinsleven niet kan verderzetten in Libanon. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich als onoverkomelijk nadeel op het feit dat zij, bij een terugkeer, geen plaats zou hebben om haar kinderen en houden achter laten, dat zij haar bindingen met België zou moeten doorknippen en dat ze de moeizaam verworven elementen van integratie zou verliezen. Echter, het gaat hier om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enige vorm van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven. Bovendien gaat het hier om een tijdelijke terugkeer wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene beroept zich op de jonge leeftijd van haar kinderen als tegenindicatie tegen een lange reis. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enige vorm van objectief bewijs. Betrokkene verduidelijkt op geen enkele manier waarom haar kinderen

van één jaar en vijf jaar niet in staat zouden zijn om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan zes jaar in België zou verblijven, dat zij zich grondig geïntegreerd zou hebben in de samenleving, dat zij zich intussen in België gevestigd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, dat zij intensief betrokkene zou zijn bij de kerkgemeenschap waartoe zij behoort, dat zij tal van nuttige en waardevolle relaties zou opgebouwd hebben, dat zij Nederlands geleerd zou hebben, dat zij deze taal in tal van dagdagelijkse contacten zou gebruiken, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij zou beschikken over nuttige vaardigheden en kwalificaties voor de arbeidsmarkt, dat zij getracht zou hebben zich de Belgische gewoontes eigen te maken, dat zij de Belgische wettelijke normen scrupuleus zou respecteren, dat zij zich van bij haar aankomst ingespannen zou hebben om het Frans onder de knie te krijgen, dat zij door haar opleiding in het land van herkomst reeds een basiskennis Frans gehad zou hebben, dat zij erin geslaagd zou zijn deze kennis uit te breiden en te vervolmaken door het dagelijks gebruik, dat ze ook inspanningen deed om Nederlands te leren, dat zij hiertoe een opleiding gevolgd zou hebben op de school van haar kind, dat zij het Nederlands intussen ook zou beheersen, dat ze daarnaast ook over kennis van het Engels zou beschikken, dat ze getracht zou hebben nuttige contacten te leggen met het oog op een eventuele tewerkstelling, dat ze actief zou zijn binnen de kerkgemeenschap en de ouderwerking van de basisschool, dat ze door haar omgeving graag gezien zou worden en gewaardeerd, dat zij een attest voorlegt van Nederlandse taallessen voor ouders op de school van haar kind evenals een attest van de opleiding 'webdesign', werkbeloftes, verschillende nutsfacturen, verschillende getuigenverklaringen, een brief van het bijbelhuis, een brief van het oudercomité, het paspoort van haar huisdier en verschillende omnipassen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

Op 29 november 2019 worden tevens aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze bevelen wordt niet op de rol geplaatst.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.2. Ambtshalve wordt vermeld dat de eerste bestreden beslissing enkel eerste verzoeker betreft, en niet tweede verzoekster en de minderjarige kinderen. Bijgevolg is het beroep in de mate waarin het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, enkel ontvankelijk in hoofde van eerste verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel, vertrouwensbeginsel, artikel 9bis vreemdelingenwet

*

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met reden worden omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekende partijen niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

In casu is hieraan niet voldaan.

a) De buitengewone omstandigheid

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Verzoekende partijen benadrukken voorafgaande dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen en brengen deze hieronder andermaal in herinnering:

- Minderjarige kinderen

o de geboorte van de 2 minderjarige kinderen in België (2014 en 2018) welk land zij sinds de geboorte niet hebben verlaten,

o het schoollopen van het oudste minderjarige kind in België en dit in het Nederlands,

o recht op het volgen van scholing van de minderjarige kinderen, o geen binding van de kinderen met Syrië en Libanon,

- Artikel 8 EVRM

o gelet op de verschillende nationaliteiten, waardoor een aanvraag in België moet ingediend worden, o eenheid van gezin,

o onredelijkheid om het gezin op te splitsen,

- Lang verblijf en verregaande integratie

o een verblijf van meer dan 6 en ondertussen zelfs meer dan 7 jaar,

o geboorte van de kinderen in België,

o gebrek van de minderjarige kinderen met Syrië en Libanon,

o de leeftijd van de kinderen en de gevolgen van een mogelijke terugkeer voor deze kinderen,

o de opbouw van een materieel en sociaal draagvlak in België, duurzame lokale verankering (kerkgemeenschap, schoolgemeenschap, vele andere sociale contacten..., de opbouw van een vrienden- en kennissenkring),

o kennis van de taal,

o de werkwillegheid van de verzoekende partijen en de mogelijkheid om te gaan werken,

o sterke integratie in België,

o het centrum van hun sociale en economische belangen in België...

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar Syrië en Libanon aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. In elk geval dient minstens te worden geoordeeld dat die alle tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid. De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

b) De duur

De duur van de verschillende procedures bedragen meer dan 3 jaar welke periode door de verwerende partij in aanmerking moet worden genomen om een gezin met minderjarige schoolgaande kinderen te regulariseren.

In casu bedraagt de duur van de verschillende procedures tezamen meer dan 3 jaar waardoor het verblijf van verzoekende partijen diende te worden geregulariseerd.

In de bestreden beslissing wordt de duur wel aangehaald maar wordt er geen rekening gehouden met de duur van de regularisatieprocedures.

De duur voor de procedure 9bis aanvraag ingediend op 25.11.2014 (beslissing 8.05.2015) bedraagt 5 maanden en 10 dagen en deze voor de 9bis aanvraag op 13.06.2018 (beslissing 29.11.2019) bedraagt 1 jaar, 5 maanden en 16 dagen.

De duur van de verschillende periodes tezamen bedraagt aldus meer dan 3 jaar.

Verzoekende partijen benadrukken dat verwerende partij niet enkel rekening dient te houden met de duur van de procedures apart maar ook met de duur van deze procedures tezamen én met de gezinssituatie, namelijk een gezin met jonge kinderen die in België geboren zijn en van dewelke ook al 1 school loopt in België en waarvan de duur van de procedures ondertussen meer dan 3 jaar heeft geduurd.

In deze context kan niet anders dan besloten worden dat de duur voor dit gezin in de specifieke context wel effectief als onredelijk lang dient te worden beschouwd.

c. Wat betreft het ononderbroken verblijf

Verwerende partij betwist niet dat het gezin reeds voldoende tijd in België verblijft, namelijk reeds meer dan 7 jaar ondertussen.

Verwerende partij stelt hieromtrent dat de ouders de oorzaak zijn van deze situatie waarin het gezin zich bevindt.

Verzoekende partijen kunnen zich niet vinden in deze motivatie.

De oorzaak is volgens verzoekende partijen niet relevant. De situatie waarin het gezin zich bevindt, dient beoordeeld te worden.

Indien immers deze redenering van verwerende partij zou gevolgd worden, dan zou geen enkele persoon die illegaal op het grondgebied verblijft vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering is allesbehalve de bedoeling geweest van de wetgever.

Deze redenering valt ook helemaal niet samen met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen.

Deze motivering schendt volgens eisende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

d. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

e. Wat betreft de gronden van ontvankelijkheid en gegrondheid

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat bepaalde ingeroepen argumenten niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Verzoekende partijen zijn het met deze visie niet eens.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De motivatie van de verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd.

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond.

f. Wat betreft de identiteitsgegevens van eerste verzoekende partij

Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de aangehaalde documenten voldoende zijn om de identiteit aan te tonen van alle verzoekende partijen, inclusief deze van eerste verzoekende partij.

Immers, de identiteit op zich wordt niet betwist door het CG VS, er zou enkel een twijfel kunnen zijn omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn recente nationaliteit, doch niet omtrent zijn identiteit.

Aldus kan niet geoordeeld worden dat het verzoek onontvankelijk is wegens gebrek aan bewijs van diens identiteit.

Daarnaast wijzen verzoekende partij erop dat het stuk dat wordt toegevoegd dateert van 2017 terwijl de beslissing van het CGVS dateert van 2013 en daardoor ook nog niet werd beoordeeld door het CGVS en alleszins niet werd betrokken in hun beslissing.

Dit stuk en de inhoud moet dan ook apart worden beoordeeld door verwerende partij.

Hierbij moet ook rekening worden gehouden met de situatie in Syrië. Verzoekende partij heeft al het mogelijke gedaan om dit stuk te bekomen, doch is in de onmogelijkheid om een ander stuk te bekomen, waardoor verwerende partij had moeten oordelen dat dit stuk voldoende is om het verzoek onontvankelijk te verklaren.

Aldus kan niet geoordeeld worden dat het verzoek onontvankelijk is wegens gebrek aan bewijs van diens identiteit."

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Het redelijkheidsbeginsel;*
- Het proportionaliteitsbeginsel.*

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat de elementen die zij in haar aanvraag heeft aangevoerd wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens afdoende om welke reden de gemachtigde van de Minister heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" (...)"

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...)

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Minister onontvankelijk wordt geacht.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen door de gemachtigde van de Minister werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekende partij blijft daartoe volledig in gebreke. Zij beperkt zich uitsluitend tot het herhalen van de elementen die zij reeds in haar aanvraag aanhaalde zonder in te gaan op de beoordeling die de gemachtigde van de Minister m.b.t. deze elementen maakte.

Zij toon niet aan om welke redenen de motivering niet afdoende zou zijn.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing volstaat uiteraard niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

De verzoekende partij verwijst op het ondertussen langdurig ononderbroken verblijf in België. Verzoekende partij wijst erop dat zij reeds verschillende verblijfsprocedures heeft opgestart en dat zij ondertussen 7 jaar in België verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk wordt geoordeeld dat de

verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij na de negatieve afhandeling van de asielaanvraag het Rijk diende te verlaten.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift volkomen voorbij gaat aan de opmerking dat de asielaanvraag reeds na één jaar en 8 maanden definitief negatief werd afgesloten, waarna de verzoekende partij evenwel heeft nagelaten om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied en sedertdien illegaal in België verblijft.

Ondertussen heeft verzoekende partij meerdere regularisatieaanvragen ingediende, dewelke steeds negatief werden afgesloten en die gevolgd werden door een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook hieraan heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven.

De kritiek van verzoekende partij mist dan ook grondslag.

De verzoekende partij levert vervolgens kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie het geheel van de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet gezamenlijk zou hebben beoordeeld. De gemachtigde zou de bal mislaan door alle elementen afzonderlijk te beoordelen.

Dienaangaande merkt verweerder op dat uit lezing van de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk op gedegen wijze een beoordeling werd gemaakt van de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, waarbij op deugdelijke wijze werd overwogen om welke reden geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden.

Verweerder merkt op dat, daar waar door de gemachtigde van de Minister op gedegen wijze werd overwogen om welke redenen de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet kunnen aannemelijk maken waarom het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk of onmogelijk is om een aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit het buitenland in te dienen, rekening houdend met het feit dat zij reeds geruime tijd in het Rijk verblijft, de voorgehouden integratie, de geboorte én het schoollopen van de kinderen in België, en dergelijke meer.

Terwijl volledigheidshalve nog moet worden opgemerkt dat uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partij niet blijkt dat zij als dusdanig heeft aangevoerd dat de aangevoerde elementen als één geheel dienden te worden beoordeeld, terwijl de gemachtigde van de Minister slechts onderzoek dient te voeren naar de buitengewone omstandigheden zoals deze in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangevoerd.

Zie dienaangaande:

“het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

En ook:

“De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.” (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

De kritiek van de verzoekende partij kan bijgevolg niet aangenomen worden

In de mate dat verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij niet akkoord is met de motivering van de gemachtigde dat de elementen van integratie dienen beoordeeld te worden in de gegrondheidsfase, verwijst verweerder naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en Raad van State waarin reeds herhaaldelijk werd geoordeeld dat elementen van integratie tot de gegrondheidsfase behoren:

“Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar

zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

“De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden

waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. In verband met de eerste bestreden beslissing

3.1.3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld is. Eerste verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.1.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat eerste verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en eerste verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien is voldaan aan de volgende, cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder "*identiteitsdocument*" dient te worden begrepen. Er wordt evenwel verwezen naar de memorie van toelichting waar aangaande dit artikel wordt gesteld: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoonst. Daaruit volgt dat, wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "*aantoonst*" (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "*een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is*" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*" (*Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Het komt dus aan de betrokken vreemdeling zelf toe om bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit. De bewijslast rust in dit kader op de aanvrager.

In verband met de eerste bestreden beslissing werpt eerste verzoeker op dat hij meent dat de door hem aangehaalde documenten voldoende zijn om zijn identiteit aan te tonen. Eerste verzoeker voert aan dat zijn identiteit niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), maar er enkel twijfel zou kunnen zijn over zijn verblijfsplaatsen en zijn recente nationaliteit, maar niet over zijn identiteit. Volgens eerste verzoeker kan dan ook niet geoordeeld worden dat het verzoek onontvankelijk is wegens gebrek aan bewijs van zijn identiteit.

Een nationaliteit is een onderdeel van iemands identiteit. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij meent dat het CGVS de identiteit van verzoeker niet betwist, maar wel zijn nationaliteit.

In de bestreden beslissing wordt over het standpunt van het CGVS over eerste verzoekers nationaliteit als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS in haar beslissing dd. 17.07.2013 twijfels heeft geuit omtrent de voorgehouden Syrische nationaliteit van verzoeker. Betrokkene zou het CGVS niet hebben toegelaten om een correct zicht te krijgen op verzoeker zijn nationaliteit(en) en op zijn eventuele nood aan bescherming. Betrokkene was eveneens niet in staat om door middel van zijn verklaringen het CGVS een beeld te geven van zijn leven in Syrië, met name wat betreft zijn activiteiten en verblijfplaatsen, het land waarvan hij verklaart de nationaliteit te bezitten. Daarenboven zouden verzoeker zijn verklaringen betreffende de wijze van oproeping, de duur van de dienstplicht op het moment van zijn oproeping, de consequenties van dienstweigering in Syrië en zijn verdere leven als dienstweigeraar in Syrië op een erg beperkte kennis van dit voor een jonge man uitermate belangrijk aspect van de Syrische samenleving. Betrokkene zou noch middels documenten, noch middels coherente en verifieerbare verklaringen enige controle betreffende de datum van zijn vertrek uit zijn land of gewoonlijke verblijfplaats, de door hem gebruikte documenten, zijn reisweg of de gebruikte

vervoersmiddelen mogelijk maken. Het CGVS concludeerde vervolgens het volgende: "Wanneer u er tijdens het tweede gehoor op gewezen wordt dat het Commissariaat-generaal ernstige twijfels heeft over uw verblijfplaatsen en uw nationaliteit en uw toelating gevraagd wordt om bij de Libanese autoriteiten na te gaan of u daar een nationaliteitsaanvraag heeft ingediend of de Libanese nationaliteit bekomen heeft verklaart u dit niet te willen. Ook wanneer u er op gewezen wordt dat een weigering enkel meer twijfel doet ontstaan betreffende uw identiteit stelt u dat u de toestemming niet geeft en weigert u het voorgelegde document te ondertekenen (CGVS 01.07.2013, 7-8). Gezien bovenstaande vaststellingen moet er geconcludeerd worden dat u geen zicht biedt op uw nationaliteit(en), opeenvolgende verblijfplaatsen, en de afgelegde reisweg. Het is voor het CGVS ook niet mogelijk zich een correct beeld te vormen over uw ware identiteit en nationaliteit(en)."

Dit wordt door eerste verzoeker niet betwist en bij arrest met nummer 115 294 van 9 december 2013 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan eerste verzoeker.

Eerste verzoeker voert verder aan dat het stuk dat bij de machtigingsaanvraag van 13 juni 2018 werd toegevoegd, dateert van 2017 terwijl de beslissing van het CGVS dateert van 2013 en dit stuk dan ook niet het voorwerp uitmaakt van een beoordeling door het CGVS. Eerste verzoeker benadrukt dat dit stuk en de inhoud ervan dan ook apart moeten worden beoordeeld door de verwerende partij.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister zich niet beperkt heeft tot een herhaling van het standpunt van het CGVS, maar hij volgende motivering gaf over het voorgelegde "uittreksel van het Syrisch Burgerlijk Register":

"Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene een individueel uittreksel van het Syrisch Burgerlijk Register voor. Echter dit document is geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de Syrische nationaliteit van betrokkene.

Betrokkene dient zijn werkelijke identiteit en nationaliteit te bewijzen en dient zich te richten tot de bevoegde ambassade van zijn land teneinde een document volgens de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b), zijnde een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart, te kunnen voorleggen. De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden wanneer iemands identiteit onzeker is (RVV nr. 4.623 nr. 10.12.2007)."

Eerste verzoeker gaat niet op concrete wijze op deze motieven in en laat dit motief dus ongemoeid.

Daarnaast werpt eerste verzoeker op dat ook rekening moet worden gehouden met de situatie in Syrië. Eerste verzoeker benadrukt dat hij al het mogelijke heeft gedaan om dit stuk te verkrijgen en hij in de onmogelijkheid verkeert om een ander stuk te verkrijgen. Volgens eerste verzoeker had de verwerende partij dan ook moeten oordelen dat dit stuk voldoende is om de aanvraag onvankelijk te verklaren.

Het stond eerste verzoeker vrij om de verwerende partij erop te wijzen dat hij "in de onmogelijkheid (is) (...) om een ander stuk te bekomen" en in dat verband stukken voor te leggen of aannemelijke concrete elementen over te maken aan de verwerende partij.

3.1.3.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat eerste verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.1.4. Het eerste middel is in de mate waarin het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond.

3.1.3.2. In verband met de tweede bestreden beslissing

3.1.3.2.1. Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid

vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de tweede bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister

of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekers wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag van 13 juni 2018 hebben verzoekers het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- Zij verblijven inmiddels meer dan zes jaar op onafgebroken wijze in het Rijk;
- De twee kinderen zijn in België geboren en hebben sindsdien het land nog niet verlaten; Het zou bijzonder moeilijk en geenszins redelijk verantwoord zijn om hen te verplichten om met zulke kleine kinderen naar hetzij Libanon, hetzij Syrië terug te keren waar zij in een hoogst onzekere situatie zullen terechtkomen zonder huis om naar terug te keren of middelen om in hun levensonderhoud te voorzien; de veiligheid, de gezondheid en het welbevinden van de kinderen zouden hierdoor aan een ernstig risico worden onderworpen;
- Het oudste kind gaat inmiddels naar school, een terugkeer naar hun land van herkomst zou een onderbreking van het schooljaar inhouden, nu hun kind niet alleen achter kan blijven;
- Het oudste kind volgt onderwijs in het Nederlands, zodat een omschakeling naar onderwijs in een andere taal in het land van herkomst niet evident is;
- Verzoeker heeft de Syrische nationaliteit, mevrouw de Libanese, hen de mogelijkheid ontzeggen om de aanvraag in België in te dienen zou *de facto* neerkomen op een gedwongen scheiding van het gezin en een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM);
- Verzoekers hebben zich gedurende hun zesjarig verblijf in België duurzaam lokaal verankerd en er is ook sprake van tal van sociale bindingen; Verzoekers zijn intensief betrokken bij hun kerkgemeenschap en de schoolgemeenschap van hun oudste kind; zij leerden Nederlands, zijn werkbereid en beschikken over nuttige vaardigheden en kwalificaties voor de arbeidsmarkt; Indien

- zij hun aanvraag niet in België kunnen indienen zouden zij hun bindingen met België en hun integratie verliezen;
- De kinderen hadden nog nooit contact met hun land van herkomst en zijn zeer jong waardoor een lange reis niet aangewezen is, een terugkeer brengt de levenskwaliteit en fundamentele rechten van de kinderen in gevaar.

In de tweede bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.2.3. Verzoekers herhalen expliciet de elementen die zij hebben aangehaald in hun machtigingsaanvraag van 13 juni 2018 en voeren aan dat deze elementen alleen al de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar Syrië en Libanon aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoekers beperken zich echter tot een herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag en hun standpunt zonder de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf, weerleggen verzoekers geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde minister. Verzoekers tonen niet aan dat de tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Daarnaast wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Allereerst dienen we op te merken dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de vermeende Syrische nationaliteit van de vader van de kinderen, dhr. S. G. (...) (zie beslissing CGVS d.d. 17.07.2013). Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar Syrië maar wel naar Libanon.”

Mede gelet op de bespreking hierboven over de eerste bestreden beslissing tonen verzoekers niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de vermeende Syrische nationaliteit van de vader van de kinderen”*. Waar verzoekers opwerpen dat zij onmogelijk terug kunnen keren, wordt erop gewezen dat van hen niet wordt verwacht dat zij terug naar Syrië zouden keren.

3.1.3.2.4. Verzoekers voeren verder aan dat de duur van de verschillende procedures, die door de verwerende partij in aanmerking moet worden genomen om een gezin met minderjarige schoolgaande kinderen te regulariseren drie jaar bedraagt. Dit kan evenwel niet in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen. Verzoekers lichten verder ook niet toe in welk wetsartikel dit dan wel zou mogen staan.

Verzoekers werpen op dat in de tweede bestreden beslissing wel de duur van de procedures wordt aangehaald maar er geen rekening wordt gehouden met de duur van de regularisatieprocedures. Zij menen dat rekening dient te worden gehouden met de duur van de procedures tezamen en met de gezinssituatie, namelijk een gezin met jonge kinderen die in België geboren zijn waarvan één kind ook al school loopt in België en waarvan de duur van de procedures ondertussen meer dan drie jaar heeft geduurd.

Verzoekers viseren volgende motieven van de tweede bestreden beslissing:

*“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 11.12.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.
De duur van de procedure - namelijk één jaar en acht maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.
Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”*

Uit een volledige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat ook met de duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied rekening werd gehouden op volgende wijze:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan zes jaar in België zou verblijven, (...), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekers niet uit het oog mogen verliezen dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen impact heeft op hun verblijfstatus en hen in het kader van die procedures geen verblijf, ook niet voorlopig, werd toegestaan.

3.1.3.2.5. Verzoekers voeren verder aan dat zij ondertussen al meer dan zeven jaar in België verblijven. Volgens verzoekers stelt de verwerende partij hierover dat de ouders de oorzaak zijn van de situatie waarin het gezin zich bevindt. Verzoekers benadrukken dat de oorzaak niet relevant is en het de situatie is waarin het gezin zich bevindt die beoordeeld dient te worden. Verzoekers laten gelden dat indien de redenering van de verwerende partij zou worden gevolgd geen enkele persoon, die illegaal op het grondgebied verblijft onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou vallen. Verzoekers werpen op dat dit niet de bedoeling van de wetgever was.

Over het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied wordt het volgende uiteengezet:

“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 11.12.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk één jaar en acht maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Uit een volledige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat ook met de duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied rekening werd gehouden op volgende wijze:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan zes jaar in België zou verblijven, (...), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In de tweede bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat de elementen die verzoekers aanhalen in hun aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen omdat zijzelf de oorzaak zijn van de situatie waarin het gezin zich bevindt. Dergelijke overwegingen kunnen niet in de tweede bestreden beslissing worden gelezen. Verzoekers' kritiek in dit verband is bijgevolg niet ter zake dienend.

3.1.3.2.6. Verzoekers werpen op dat de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld om te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Verzoekers voeren aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren en door alle elementen afzonderlijk en niet het geheel van de omstandigheden te beoordelen waardoor de ingeroepen elementen nog een zwaarwichtiger karakter krijgen.

Verzoekers laten na *in concreto* uiteen te zetten welke onderlinge verbanden er zouden zijn tussen de verschillende door hen aangehaalde elementen. Zij lichten evenmin toe in welk opzicht de beoordeling van deze elementen in hun geheel ertoe zou leiden dat er in hunnen hoofde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanwezig zijn, daar waar elk element afzonderlijk volgens de tweede bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.1.3.2.7. Verzoekers stellen vast dat in de tweede bestreden beslissing bepaalde ingeroepen elementen niet worden behandeld omdat zij behoren tot de gegrondheidsfase. Verzoekers werpen op dat zij het niet eens zijn met deze visie en dat een bepaalde omstandigheid zowel een reden kan zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is en tegelijkertijd een reden kan zijn om de aanvraag gegrond

te bevinden. Verzoekers benadrukken dat de wet dit onderscheid niet maakt zodat de verwerende partij dit volgens hen ook niet kan maken en deze argumentatie niet stand kan houden.

Verzoekers viseren volgende motieven uit de tweede bestreden beslissing:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan zes jaar in België zou verblijven, dat zij zich grondig geïntegreerd zou hebben in de samenleving, dat zij zich intussen in België gevestigd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, dat zij intensief betrokkene zou zijn bij de kerkgemeenschap waartoe zij behoort, dat zij tal van nuttige en waardevolle relaties zou opgebouwd hebben, dat zij Nederlands geleerd zou hebben, dat zij deze taal in tal van dagdagelijkse contacten zou gebruiken, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij zou beschikken over nuttige vaardigheden en kwalificaties voor de arbeidsmarkt, dat zij getracht zou hebben zich de Belgische gewoontes eigen te maken, dat zij de Belgische wettelijke normen scrupuleus zou respecteren, dat zij zich van bij haar aankomst ingespannen zou hebben om het Frans onder de knie te krijgen, dat zij door haar opleiding in het land van herkomst reeds een basiskennis Frans gehad zou hebben, dat zij erin geslaagd zou zijn deze kennis uit te breiden en te vervolmaken door het dagelijks gebruik, dat ze ook inspanningen deed om Nederlands te leren, dat zij hiertoe een opleiding gevolgd zou hebben op de school van haar kind, dat zij het Nederlands intussen ook zou beheersen, dat ze daarnaast ook over kennis van het Engels zou beschikken, dat ze getracht zou hebben nuttige contacten te leggen met het oog op een eventuele tewerkstelling, dat ze actief zou zijn binnen de kerkgemeenschap en de ouderwerking van de basisschool, dat ze door haar omgeving graag gezien zou worden en gewaardeerd, dat zij een attest voorlegt van Nederlandse taallessen voor ouders op de school van haar kind evenals een attest van de opleiding 'webdesign', werkbeloftes, verschillende nutsfacturen, verschillende getuigenverklaringen, een brief van het bijbelhuis, een brief van het oudercomité, het paspoort van haar huisdier en verschillende omnipassen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nummer 198.769 waarnaar de tweede bestreden beslissing verwijst, wordt geoordeeld: dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de tweede bestreden beslissing niet onredelijk is.

3.1.3.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er in deze zaak werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.2.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in deze zaak niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

3.1.3.2.11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr.

168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoekers zetten niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt bijgevolg niet aangetoond.

3.1.3.2.12. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“schending van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955) en schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, motiveringsplicht, artikel 8 EVRM

• *De artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en 6 en 8 EVRM*

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Gezien dit gezin sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, minstens al ononderbroken meer dan 7 jaar, valt hun situatie onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van verzoekende partijen in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- *1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- *2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- *3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om dit gezin niet te regulariseren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekende partijen zou worden veroorzaakt door het feit dat verzoekende partijen voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

• *Gezins - en privéleven*

*

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat verzoekende partijen effectieve en genestelde banden hebben met België, geen feiten van delictuele aard hebben gepleegd ...

Het gezin woont reeds geruime tijd in België en heeft sinds die periode hun leven opgebouwd in België. Het betreft meer specifiek een verblijf van meer dan 7 jaar in België, de opbouw van een materieel en sociaal draagvlak in België, de sterke integratie in België, het centrum van hun sociale en economische belangen in België, de geboorte van de 2 minderjarige kinderen in België (2014 en 2018) welk land zij sinds de geboorte niet hebben verlaten, het schoollopen van het oudste kind in België en dit in het

Nederlands, het opgroeien van de 2 minderjarige kinderen in België en waardoor deze geen binding hebben met Syrië of Libanon, de werkwilgheid van de verzoekende partijen en de mogelijkheid om te gaan werken, de opbouw van een vrienden- en kennissenkring, ...

Ondertussen is het duidelijk dat elk van de gezinsleden ook hun plan kan trekken in één van de landstalen en in elk geval al bij het oudste minderjarig kind die in België geboren is en hier ook steeds school gelopen heeft en nog steeds school loopt.

Het gezin heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat het gezin noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in het dossier van dit gezin om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk én gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

*

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

*

Het belang van het kind moet in deze context ook primeren.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, moet met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening worden gehouden.

De beoordeling van de verwerende partij dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt moet rekening worden gehouden met de belangen van de kinderen.

De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, moeten in overweging worden genomen in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de kinderen.

De scholing van de kinderen draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor verwerende partij minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechten¹verdrag schendt:

Artikel 3 van het Kinderrechten verdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen. ”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind. ”

*

Het gaat daarnaast niet op om het belang van het kind naast zich neer te leggen door te verwijzen naar een precair verblijf van dit gezin, door te verwijzen naar hun nationaliteit die deze kinderen enkel hebben verworven van hun ouders en een land betreft waar zij nog nooit zijn geweest, door te verwijzen naar de mogelijkheid om een andere taal te leren bij een terugkeer.

Het belang van het kind wordt op deze wijze niet in overweging genomen door de verwerende partij.

Er moet een afweging worden gemaakt en dat ontbreekt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing worden enkel argumenten aangehaald waarom er geen rekening moet worden gehouden met de belangen van het kind.

Verzoekende partijen verwijzen naar het feit dat het belang van het kind op de eerste plaats moet komen bij elke beslissing of maatregel die het kind aangaan. En als de ouders tekort schieten in hun verplichtingen ten opzichte van het kind, moet de overheid alles doen om het kind te beschermen.

Bovendien moet het belang van het kind op een zo breed mogelijke manier bekeken worden, rekening houdend met alle andere rechten.

Meer specifiek poneren verzoekende partijen de stelling dat het in casu gaat om ‘gewortelde kinderen’, waardoor het verblijf van deze kinderen en het gezin dienen te worden geregulariseerd.

Hieromtrent verwijzen verzoekende partij ook nog naar het standpunt en het advies van de Kinderrechtencoalitie Vlaanderen:

Kinderen ondervinden schade als gevolg van de bestaansonzekerheid en van de gedwongen terugkeer:

- Schade als gevolg van bestaansonzekerheid. Onderzoek stelt dat een onontbeerlijke voorwaarde voor een goede ontwikkeling "het erlangen van een toekomstperspectief en continuïteit in opvoeding en verzorging voor de ontwikkeling van kinderen" is. Als dat ontbreekt, leeft een kind in onzekerheid over zijn of haar bestaan wat leidt tot schade bij de ontwikkeling.

- De schade als gevolg van de gedwongen terugkeer is afhankelijk van de individuele situatie. Nederlands onderzoek wijst formeel uit dat er bij alle kinderen en jongeren na vijfjaar verblijf sprake is van worteling en dat gedwongen terugkeer onmiskenbaar schade berokkent. Hetzelfde onderzoek wijst uit dat worteling zich ook veel vroeger kan doorzetten, afhankelijk van de individuele situatie. Het rapport Silent Harm van UNICEF rapporteert symptomen en psychische aandoeningen bij kinderen die worden teruggestuurd: nachtmerries, zelfmoordgedachten, aanhoudende droefheid, schuldgevoelens, slaapproblemen, vermoeidheid, depressieve gevoelens, agressie, verlatingsangst... Eén op de drie bevroegde kinderen en jongeren leed aan post-traumatische stress.

Naar een oplossing

Het is duidelijk dat de rechten van die kinderen geschonden worden en dat België hierop gepast dient te antwoorden. Hierop is al verscheidene keren aangedrongen door het middenveld en door politieke partijen. De Kinderrechtencommissaris pleit voor een permanente verblijfsvergunning voor 'gewortelde kinderen. (...)"

(Standpunt Kinderrechtencoalitie mbt kinderen zonder wettig verblijf en uitwijzing gewortelde kinderen, 2015, via <https://www.kinderrechtencoalitie.be/wp-content/uploads/2018/12/2015-standpunt-update-kinderen-zonder-wettig-verblijf-en-uitwijzing-gewortelde-kinderen.pdf>)

*

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij niet alleen het tweede middel geschonden, maar ook het eerste.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die verzoekende partijen hadden ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan verzoekende partijen.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan verzoekende partijen tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

*

Er is geen redelijke belangenafweging gebeurd, althans hebben verzoekende partijen hiervan geen kennis.

*

Verzoekende partijen voegen nog volgende stuk toe aan hun dossier, namelijk bijkomend een medisch attest met betrekking tot C. R. S. (...) en een schrijven van het CGG van 12.02.2020.

Uit deze stukken blijkt vooreerst dat de medische situatie van C. (...) een grondige opvolging vereist. Ze heeft een matig ernstig gehoorverlies rechts en er wordt gepland om te testen met een hoortoestel en BAHA. Deze medische situatie mag niet onderschat worden en zeker niet de gevolgen van deze op de ontwikkeling op schoolniveau maar ook op emotioneel en sociaal niveau. Daarnaast wordt er een schrijven bijgebracht van het CGG van 12.02.2020 waaruit blijkt dat C. (...) moeilijkheden ondervindt op het vlak van de sociaal-emotionele ontwikkeling met ernstige aanwijzingen dat deze moeilijkheden verband houden met de aanwezigheid van een aangeboren ontwikkelingsstoornis. De hulp die momenteel op professioneel niveau wordt aangeboden, is onontbeerlijk en zal helaas noch in Syrië noch in Libanon aan de orde zijn. Daarnaast vermeldt het schrijven dat er enkel maar progressie mogelijk kan zijn in een stabiele omgeving. Deze stabiele omgeving houdt vanzelfsprekend in stabiliteit in het gezin en op school. Bij een eventuele terugkeer zal deze volledig wegvallen, zowel de aangeboden hulp als de stabiele omgeving wat dus voor C. (...) desastreus zal zijn.

Het belang van het kind moet primeren.

Bovendien, een terugkeer zal in deze omstandigheden leiden tot een schending van niet alleen artikel 8 EVRM maar ook van artikel 3 EVRM.

*

Om bovenstaande redenen zijn verzoekende partijen van oordeel dat het tweede middel gegrond is."

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 6 en 8 EVRM;*
- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Het redelijkheidsbeginsel*
- De motiveringsplicht.*

In een tweede middel verwijst de verzoekende partij naar haar gezinsleven. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, doordat de hechte banden met België vaststaan. Tevens verwijst verzoekende partij naar het belang van het kind.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is niet ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Het is dan ook ten overvloede dat verweerder ingaat op de vermeende schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Immers geldt de verplichting om het grondgebied te verlaten voor het gehele kerngezin van de verzoekende partij.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing geldt voor het gehele gezin, kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing het gezinsleven van de verzoekende partij zou ontwrichten.

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwricht'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

"Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing." (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het loutere feit dat het gezinsleven van de verzoekende partij zich in België afspeelt, volstaat uiteraard allerm minst om aannemelijk te maken dat het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven -minstens tijdelijk in afwachting van een verblijfsmachtiging- in het buitenland te beleven.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert nog aan dat de bestreden beslissing het hoger belang van de minderjarige kinderen zou schaden, doch zij beperkt zich in dit kader vervolgens tot een uitsluitend algemeen theoretische uiteenzetting, zonder in concreto aan te geven om welke redenen de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het hoger belang van het kind.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat voor een erg jong minderjarig kind de familiale context van het kerngezin hoe dan ook veel bepalender is dan de gebeurlijke sociale banden dewelke daarbuiten zouden worden opgebouwd, zodat wel degelijk moet worden aangenomen dat een jong kind zich gemakkelijker kan aanpassen aan een veranderende omgeving.

De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In hun verzoekschrift geven verzoekers mee dat het voorwerp van huidig beroep *“de beslissingen van onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, genomen door de verwerende partijen op 29.11.2019, apart genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij en ten aanzien van tweede verzoekende partij”* betreft. Verderop in hun verzoekschrift delen verzoekers mee dat zij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 29 november 2019 aan hen betekend op 15 januari 2020 in een apart verzoekschrift zullen aanvechten. Het beroep tegen de bevelen werd echter niet op de rol gesteld.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling ook van toepassing is op beslissingen waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2.3.2. Verzoekers voeren de schending van artikel 6 van het EVRM aan maar laten na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten verzoekers in hun verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 6 van het EVRM door de tweede bestreden beslissing geschonden achten. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.2.3.3.1. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de tweede bestreden beslissing wordt over artikel 8 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

"Betrokkenen wensen zich te beroepen op artikel 8 EVRM en stellen dat er geen betwisting kan zijn over het feit dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Een beslissing waardoor verzoekers genooddaakt zouden worden, minstens tijdelijk, hun samenleven als gezin te beëindigen, komt volgens hen neer op een ongeoorloofde inmenging. Betrokkene wijzen er nogmaals op dat mijnheer de Syrische nationaliteit heeft en mevrouw de Libanese.

Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt en zoals duidelijk blijkt uit onze onontvankelijke beslissing inzake huidige aanvraag 9bis voor mijnheer, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de Syrische nationaliteit van mijnheer. Met dit element kan door onze diensten dan ook geen rekening gehouden worden daar het niet op de waarheid berust.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien wordt de bestaande gezinseenheid volledig behouden, er is geen sprake van een tijdelijke noodzaak om hun samenleven als gezin te beëindigen.

Betrokkene toont niet aan dat zij haar gezinsleven niet kan verderzetten in Libanon. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoekers betwisten niet dat "de bestaande gezinseenheid volledig (wordt) behouden, er is geen sprake van een tijdelijke noodzaak om hun samenleven als gezin te beëindigen. Betrokkene toont niet aan dat zij haar gezinsleven niet kan verderzetten in Libanon."

Verzoekers wijzen op hun privéleven. Zij benadrukken dat zij inmiddels al meer dan zeven jaar in België verblijven, zij hier sterk geïntegreerd zijn, het centrum van hun sociale en economische belangen zich in België bevindt, hun kinderen in 2014 en in 2018 in België geboren zijn, de kinderen het land sindsdien niet hebben verlaten, het oudste kind school loopt in België in het Nederlands, doordat de kinderen in België opgroeien zij geen binding meer hebben met Syrië of Libanon. Zij wijzen tevens op hun werkbereidheid en hun werkmogelijkheden. Zij verwijzen ook naar hun vrienden- en kennissenkring en dat elk gezinslid inmiddels zijn plan kan trekken in één van de landstalen. Verzoekers zijn de overtuiging toegedaan dat uit het dossier voldoende elementen van integratie blijken om te oordelen dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard.

Daarnaast werpen verzoekers op dat vanuit een humanitair standpunt rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen. Verzoekers benadrukken onder verwijzing naar de artikelen 3 en 6 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien, zich te ontplooiën en te ontwikkelen. Verzoekers voeren aan dat kinderen terugsturen naar hun land van herkomst zelfs al is het maar tijdelijk de stabiliteit in hun leven doorbreekt. Verzoekers voeren aan dat de onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van de kinderen schaadt. Verzoekers voeren aan dat het belang van het kind niet in overweging wordt genomen door de verwerende partij en een afweging in de bestreden beslissing ontbreekt. Verzoekers benadrukken dat het er niet om gaat om het belang van het kind naast zich neer te leggen door te verwijzen naar het precair verblijf van dit gezin, naar de nationaliteit die deze kinderen enkel hebben verworven van hun ouders, een land waar zij nog nooit zijn geweest en door te verwijzen naar de mogelijkheid om een andere taal te leren bij een terugkeer.

Verzoekers voeren verder aan dat het gaat om "gewortelde kinderen" waardoor zij dienen te worden geregulariseerd. Zij verwijzen naar het standpunt en het advies van de Kinderrechtencoalitie Vlaanderen.

3.2.3.3.2. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken; de staat dient een redelijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in

de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Tevens dient het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen in overweging te worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

De Raad herinnert er aan dat het beginsel van het (hoger) belang van het kind een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Volgens het EHRM vormt het belang van het kind de eerste overweging in de belangenafweging, is het op zichzelf niet beslissend maar moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Een belangrijke overweging is of het privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Tevens benadrukt de Raad dat volgens het EHRM Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

3.2.3.3.3. De Raad herhaalt vooreerst dat de tweede bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en geen wijziging aanbrengt in hun rechtstoestand. Verzoekers verblijven op illegale wijze in België en de loutere indiening van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet brengt geen enkel verblijfsrecht mee voor verzoekers.

In deze zaak wordt de eenheid van het gezin behouden. Wat betreft het welzijn van de kinderen, wijst de Raad erop dat deze verantwoordelijkheid voor het welzijn van hun kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het is dan ook niet ten onrechte dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing wijst op het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders in deze, zoals de vaststelling dat verzoekster nooit een onbeperkt verblijfsrecht heeft gehad, zij op onregelmatige wijze op het grondgebied verblijft en verzoekers zich bewust moesten zijn van de gevolgen van hun precair verblijf in België waarin de scholing van hun kind plaatsvond.

In de tweede bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 11.12.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk één jaar en acht maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide kinderen in België geboren zijn en nog nooit in een ander land verbleven hebben. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers maakt het niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Libanon hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Libanon hun leerplicht niet zouden kunnen opstarten. Hoewel de kinderen niet in Libanon zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Libanon. Verzoeker heeft immers de Libanese nationaliteit en is in Libanon geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker haar kinderen tot op zekere hoogte de Arabische taal en Libanese cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkene haalt aan dat het onverantwoord zou zijn om haar te verplichten samen met zulke kleine kinderen terug te keren naar Libanon of Syrië waar zij in een hoogst onzekere situatie terecht zouden komen, zonder huis om naar terug te keren of middelen om in hun levensonderhoud te voorzien. De veiligheid, de gezondheid en het welbevinden van de kinderen zou hierdoor aan een ernstig risico onderworpen worden.

Allereerst dienen we op te merken dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de vermeende Syrische nationaliteit van de vader van de kinderen, dhr. S. G. (...) (zie beslissing CGVS d.d. 17.07.2013). Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar Syrië maar wel naar Libanon. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Libanon en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen huis of middelen zou hebben om in haar levensonderhoud te voorzien niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat de veiligheid, gezondheid en het welbevinden van haar kinderen in gevaar zou komen bij een terugkeer naar Libanon. Het gaat hier louter om de persoonlijke overtuiging van betrokkene niet om een vaststaand gegeven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor de veiligheid, gezondheid en welbevinden van haar kinderen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene wijst erop dat haar oudste kind schoolgaand is en dat een onderbreking van het schooljaar een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Echter, we stellen vast dat haar kind de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft en dat zijn scholing de kleuterklas betreft. De leerplicht van het kind start pas op 01.09.2020. De onderbreking van een jaar in de kleuterklas kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Evenmin vormt dit een ernstig nadeel. Het feit dat haar kind hier naar de kleuterschool gaat, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet wordt onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks de negatieve beslissing inzake hun asielaanvraag. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Het feit dat haar zoon hier sinds 07.11.2016 naar de kleuterschool gaat kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Hun zoon kan zijn leerplicht opstarten in het land van herkomst.

Betrokkenen wensen zich te beroepen op artikel 8 EVRM en stellen dat er geen betwisting kan zijn over het feit dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Een beslissing waardoor verzoekers genooddaakt zouden worden, minstens tijdelijk, hun samenleven als gezin te beëindigen, komt volgens hen neer op een ongeoorloofde inmenging. Betrokkene wijzen er nogmaals op dat mijnheer de Syrische nationaliteit heeft en mevrouw de Libanese.

Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt en zoals duidelijk blijkt uit onze onontvankelijke beslissing inzake huidige aanvraag 9bis voor mijnheer, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de Syrische nationaliteit van mijnheer. Met dit element kan door onze diensten dan ook geen rekening gehouden worden daar het niet op de waarheid berust.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien wordt de bestaande gezinseenheid volledig behouden, er is geen sprake van een tijdelijke noodzaak om hun samenleven als gezin te beëindigen. Betrokkene toont niet aan dat zij haar gezinsleven niet kan verderzetten in Libanon. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

Betrokkene beroept zich op de jonge leeftijd van haar kinderen als tegenindicatie tegen een lange reis. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enige vorm van objectief bewijs. Betrokkene verduidelijkt op geen enkele manier waarom haar kinderen van één jaar en vijf jaar niet in staat zouden zijn om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan zes jaar in België zou verblijven, dat zij zich grondig geïntegreerd zou hebben in de samenleving, dat zij zich intussen in België gevestigd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, dat zij intensief betrokkene zou zijn bij de kerkgemeenschap waartoe zij behoort, dat zij tal van nuttige en waardevolle relaties zou opgebouwd hebben, dat zij Nederlands geleerd zou hebben, dat zij deze taal in tal van dagdagelijkse contacten zou gebruiken, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij zou beschikken over nuttige vaardigheden en kwalificaties voor de arbeidsmarkt, dat zij getracht zou hebben zich de Belgische gewoontes eigen te maken, dat zij de Belgische wettelijke normen scrupuleus zou respecteren, dat zij zich van bij haar aankomst ingespannen zou hebben om het Frans onder de knie te krijgen, dat zij door haar opleiding in het land van herkomst reeds een basiskennis Frans gehad zou hebben, dat zij erin geslaagd zou zijn deze kennis uit te breiden en te vervolmaken door het dagelijks gebruik, dat ze ook inspanningen deed om Nederlands te leren, dat zij hiertoe een opleiding gevolgd zou hebben op de school van haar kind, dat zij het Nederlands intussen ook zou beheersen, dat ze daarnaast ook over kennis van het Engels zou beschikken, dat ze getracht zou hebben nuttige contacten te leggen met het oog op een eventuele tewerkstelling, dat ze actief zou zijn binnen de kerkgemeenschap en de ouderwerking van de basisschool, dat ze door haar omgeving graag gezien zou worden en gewaardeerd, dat zij een attest voorlegt van Nederlandse taallessen voor ouders op de school van haar kind evenals een attest van de opleiding 'webdesign', werkbeloftes, verschillende nutsfacturen, verschillende getuigenverklaringen, een brief van het bijbelhuis, een brief van het oudercomité, het paspoort van haar huisdier en verschillende omnipassen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Deze motieven zijn redelijk en vinden steun in het administratief dossier. De tweede bestreden beslissing bespreekt uitvoerig de elementen van het privéleven van verzoekers. Door te stellen dat er

een opgebouwd privéleven van zeven jaar is, de kinderen in België geboren zijn en België nog niet hebben verlaten, het oudste kind hier schoolloopt en door te verwijzen naar hun integratie weerleggen zij niet de correctheid van de motieven in de tweede bestreden beslissing die stellen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band met Libanon hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Libanon hun leerplicht niet zouden kunnen opstarten, dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekers hun kinderen de Arabische taal niet hebben bijgebracht nu zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België hebben gehad en verzoekster 25 jaar in Libanon heeft verbleven, zodat het onwaarschijnlijk is dat zij er geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben. Bovendien blijkt uit de geciteerde motieven van de tweede bestreden beslissing duidelijk dat werd ingegaan op de concrete elementen, aangevoerd door verzoekers in hun aanvraag. Verder is het in het belang van de kinderen dat deze hun ouders volgen. Er blijkt niet dat verzoekers aantonen dat het opgebouwde privéleven niet even goed ook in Libanon kan opgebouwd worden.

Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst.

Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt duidelijk dat verzoekers het niet eens zijn met de tweede bestreden beslissing, maar zij maken niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk in het licht van artikel 8 van het EVRM is.

3.2.3.3.4. In de inventaris van hun verzoekschrift verwijzen verzoekers naar een medisch attest over hun jongste kind en een schrijven van "CGG" van 12 februari 2020. Verzoekers lichten toe dat hun jongste kind gehoorverlies rechts heeft en testen met een hoortoestel en "BAHA" worden gepland. Daarnaast voeren verzoekers aan dat uit het schrijven van het "CGG" van 12 februari 2020 blijkt dat hun jongste kind moeilijkheden ondervindt op het vlak van sociaal-emotionele ontwikkeling met ernstige aanwijzingen dat deze moeilijkheden verband houden met een aangeboren ontwikkelingsstoornis. Verzoekers werpen op dat professionele hulp onontbeerlijk is en deze in Syrië noch in Libanon aan de orde zijn en progressie enkel mogelijk is in een stabiele omgeving.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 juni 2018 hierop hadden gewezen. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548).

De door verzoekers bijgebrachte stukken betreffen een uitprint van een foto van een beperkt deel van de door hen benoemde documenten (zie stukkenbundel verzoekers). Uit het beperkte deel van het medisch attest kan niet worden afgeleid dat het handelt over hun jongste kind en evenmin bevat het informatie over de medische problematiek. Ook de uitprint van een foto van het schrijven van het "CGG" van 12 februari 2020 bevat geen verdere informatie over het jongste kind.

Daarenboven dateert het schrijven van het "CGG" van 12 februari 2020, dit is van na het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Tevens dient in rekening te worden gebracht dat verzoekers na het afsluiten van hun asielprocedure hun privéleven verder hebben uitgebouwd vanuit illegaal verblijf. De Raad herinnert er aan dat waar een vreemdeling zijn privéleven of gezinsleven heeft ontwikkeld of gesticht op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, wat in deze zaak het geval is, hij niet automatisch aanspraak kan maken op een bescherming tegen verwijdering en toelating tot verblijf, tenzij in uitzonderlijke situaties. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er sprake is uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting in de zin van artikel 8 van het EVRM teweeg brengen, in het bijzonder of er omstandigheden aanwezig zijn, zoals een privé- of gezinsleven, die het verzoekers zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, wat in deze zaak niet het geval is.

Bovendien wordt er nogmaals op gewezen dat het voorwerp van huidig beroep beperkt is tot de beslissingen van 29 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 juni 2018 onontvankelijk wordt verklaard. Het voorwerp van het huidig beroep omvat niet de bevelen om het grondgebied te verlaten van 29 november 2019.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.4. In de uiteenzetting van het tweede middel verwijzen verzoekers ook naar de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag. Verzoekers brengen in dit verband eenzelfde betoog naar voor zoals zij dit naar voor brengen in het kader van artikel 8 van het EVRM. Hierop werd reeds ingegaan. Uit de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM blijkt reeds dat verzoekers niet aantonen dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen het hoger belang van hun kinderen heeft miskend of dat hij de belangen van deze kinderen niet op een zorgvuldige, evenwichtige en redelijke wijze in rekening heeft gebracht. In de voorliggende omstandigheden blijkt evenmin een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag.

3.2.3.5. In de uiteenzetting van het middel maken verzoekers ook gewag van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.2.3.3. werd uiteengezet, nu verzoekers geen andere argumenten naar voren brengen dan deze die zij in het kader van artikel 8 van het EVRM hebben aangebracht. Daarnaast wordt nogmaals benadrukt dat het voorwerp van huidig beroep beperkt is tot de beslissingen van 29 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 juni 2018 onontvankelijk wordt verklaard. Het voorwerp van het huidig beroep omvat geen bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers werpen op dat indien er in hoofde van de verwerende partij nog enige vorm van twijfel zou bestaan over de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en de elementen die verzoekers hadden ingeroepen, zij perfect de mogelijkheid had om aanvullende informatie op te vragen aan verzoekers.

Op 13 juni 2018 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op de vreemdeling rust de verplichting om in het kader van deze procedure klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden is de verwerende partij er niet toe gehouden wanneer zij vaststelt dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond verzoekers uit te nodigen om bijkomende stukken bij te brengen.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

3.2.3.8. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET